

ВИХОВНА ГОДИНА

на тему:
Дитина та її права

**Виконав майстер в/н
ДНЗ «Лісоводський ПАЛ»
Загородська В.П.**

Зміст

1. Вступ
2. Права людини. Основні поняття.
3. Міжнародні акти по захисту прав дитини.
4. Міжнародні організації із захисту прав дитини.
5. Висновки.
6. Список використаної літератури.

ВСТУП

Організація Об'єднаних Націй займається найрізноманітнішими видами діяльності, спрямованими на організацію однієї з найголовніших цілей – заохочення і захист прав людини. Величезне значення має складний механізм, створений у відповідності до різних міжнародних пактів і конвенцій для того, щоб встановити норми і контроль за їх виконанням, сприяючи їхньому дотриманню випадків порушення прав людини. Поруч із цією діяльністю Організація Об'єднаних Націй надає також практичну допомогу державам у їхніх зусиллях щодо заохочення і захисту прав людини та поінформованості громадськості про права, які вона має.

Крім Організації Об'єднаних Націй особливо політична роль національних урядів у реалізації прав людини. Права людини охоплюють відносини між окремими особами та державою. Отже, практичне завдання захисту заохочення прав людини є завданням перш за все національним, і відповідальність за його вирішення повинна нести кожна держава. На національному рівні захист прав людини може бути найліпше забезпечений за допомогою відповідного законодавчого оформлення і застосування індивідуальних гарантій і засобів захисту, а також створення демократичних інститутів. Крім цього найбільш ефективними компаніями просвітницького й інформаційного характеру можуть бути компанії, які розробляють чи здійснюють на національному чи місцевому рівнях і які враховують місцеві культури традиційні умови.

Ратифікувавши той чи інший договір у галузі прав людини, держави включають його положення безпосередньо в своє внутрішнє законодавство або зобов'язуються виконувати обов'язки, що містяться в ньому, іншим шляхом. Тому загальновизнані стандарти і норми в галузі прав людини відображаються у внутрішньому законодавстві більшості країн. Але наявність закону про захист конкретних прав не завжди є достатнім, якщо він забезпечує також наявність усіх правових повноважень та інститутів, необхідних для того, щоб гарантувати їхню ефективну реалізацію.

Розділ I. Права людини. Основні положення.

Що таке права людини?

“Всі люди народжуються вільними і рівними у своїй гідності та правах” (ст. 1. Загальної декларації прав людини). Кожній людині необхідні права для нормального існування в сучасних умовах. Якщо ми почнемо перелічувати всі необхідні нам права, серед них, очевидно, будуть такі, як можливість отримувати необхідні матеріальні блага, цінності, вчитися і працювати, обирати місце проживання, вільно висловлюватись. Усі такі можливості, безперечно, є прикладами прав людини.

Поняття про права людини включає два аспекти.

Перший означає, що людина має невід’ємні і невідчужувані права лише тому, що вона людина. Це, зокрема, моральні права, які походять із людської природи кожної особистості, формуючи і підтримуючи в людині почуття власної гідності.

Другий аспект розкриває юридичну сутність прав людини, що міститься в законодавчих документах, створених у державі та на міжнародному рівнях. Основою таких прав є згода тих, на кого вони поширюються, тобто згода суб’єктів права, тоді як основу першої групи прав становить природний порядок.

Отже, права людини – це насамперед її можливості існувати і розвиватися як особистість. Права людини та основні свободи є невід’ємним правом кожної людини, даним їй від народження.

Права людини і загальнолюдська мораль є тісно взаємопов’язані. Людські права мають моральний характер. Загальна людська моральність цих прав полягає й у тому, що їх здійснення не повинно шкодити, погіршувати, ускладнювати життя жодної людини, хоч би де й коли вона не жила. “Не роби іншому того, чого не бажаєш самому собі” – це ідея, настанова у тому або іншому словесному виразі з давніх-давен зустрічається у релігійних текстах. Право – є мистецтво чинити добро і справедливість. Отож, варто сказати, що права людини – це певні можливості, що ґрунтуються на загальнолюдській моралі та необхідні людині для її існування і розвитку в конкретних історичних умовах. Вони мають бути загальні та рівні для всіх.

Права людини мають бути юридично закріплені.

І поняття людських прав, і поняття свободи людини відображають людські можливості. У цьому – принципова спільність цих понять. Й однак це не цілком тотожні явища: вони розрізняються не так за своєю природою, як за способом здійснення, забезпечення. Людські права можуть стати, як правило, за наявності певних юридичних засобів, механізмів. А свободи у багатьох випадках можуть бути здійснюваними і без такого “втручання” держави: її місія щодо них полягає в охороні, в непорушені і захисті відповідних можливостей людини.

Під час здійснення своїх прав і свобод кожна людина повинна зазнавати тільки таких обмежень, які встановлені законом включно з метою забезпечити належне визнання і повагу прав і свобод інших та гарантувати справедливі

вимоги моралі, суспільного порядку та загального добробуту в демократичному суспільстві.

Види прав людини.

Права людини торкаються різних аспектів її життя. Вони відрізняються за певними якостями, які не можна не брати до уваги при забезпеченні, охороні й захисті прав. Тому поділ прав людини на певні групи має не тільки пізнавальне, але й практичне значення. Існують:

- громадянські права
- політичні права
- соціально-економічні права
- культурні права.

З правами людини тісно пов'язані, проте не ототожнюються, права громадянина. Останні торкаються лише тих осіб, на яких поширюється громадянство, тобто особливий зв'язок між людиною і державою. Він полягає у специфічній взаємній відповідальності між ними: держава зобов'язана піклуватися про своїх громадян, хоча б де вони не перебували, забезпечувати захист їхніх прав і свобод, а громадяни мають дотримуватися принципів та приписів, встановлених державою, в інтересах усього суспільства. Взаємопов'язаність прав людини і прав громадянина виявляється, зокрема, у тому, що у ряді випадків вони закріплювалися у єдиному акті.

Розділ II. Міжнародні акти по захисту прав людини.

Віха на шляху забезпечення прав дітей.

Конвенція про права дитини була прийнята одногосно Генеральною Асамблеєю Організації Об'єднаних Націй 20 листопада 1989 року.

Ця подія була сприйнята як важливий етап у міжнародних зусиллях щодо зміцнення справедливості, миру і свободи у всьому світі шляхом заохочення і захисту прав людини.

У порівнянні раніше прийнятими документами у галузі прав людини Конвенція є найбільш повним і першим документом, у якому ці права набирають чинності норм міжнародного права.

Таке важливе значення Конвенції пояснюється ще й тим, що вона являє собою зобов'язання на майбутнє.

Поважання прав людини починається із ставлення суспільства до своїх дітей. Любляче суспільство піклуватиметься про забезпечення їхньої свободи і гідності, створять умови за яких вони зможуть повною мірою розкрити свої здібності і скласти основу для повноцінного й плідного життя.

Конвенція звернена у майбутнє, оскільки в ній визнається, що сьогодишнім дітям, а вони складають половину населення світу, належить продовжити справу встановлення справедливого й гуманного порядку.

Конвенція про права дитини є також своєчасним документом.

Деякі права людини безпосередньо стосуються прав дітей, відображаючи їхню потребу в особливому піклуванні й увазі, їхню вразливість і відмінність їхнього світу від світу дорослих. Це визнається Декларацією прав дитини, прийнятою у 1959 році.

Однак за 30 років після прийняття ООН цієї Декларації чимало уявлень змінилось, і склалися нові поняття. Зокрема, Конвенція прав дитини набула широкого характеру.

По мірі того, як стає відомим усе більше фактів про нестатки й зловживання, жертвами яких стають діти, зростає й прагнення міжнародного співтовариства зміцнити права дитини. Нижче перелічені деякі із встановлених фактів:

- покинуті своїми сім'ями, близько сто мільйонів дітей існують лише за рахунок виснажливої праці, дрібних крадіжок, проституції чи жебрацтва;
- понад п'ятдесят мільйонів дітей працюють у небезпечних або шкідливих для здоров'я умовах;
- сто двадцять мільйонів дітей віком від шести до одинадцяти років позбавлені можливості відвідувати школу;
- щороку близько трьох з половиною мільйонів дітей помирають від захворювань, які піддаються профілактиці або лікуванню;
- у країні, що розвивається, близько сто п'ятдесяти п'яти мільйонів дітей віком до п'яти років живуть в умовах суцільної бідності;
- мільйони дітей, включаючи дітей більш багатих суспільств, позбавлені піклування, з ними погано поводяться, їх сексуально експлуатують, або вони стають жертвами зловживання наркотиків.

Це саме деякі причини, через які кожному важливо:

- знати про існування конвенції;
- розуміти проголошені у ній права;
- підтримувати зусилля щодо перетворення їх у реальність для своїх дітей.

Основні положення Конвенції:

- кожна дитина має невід’ємне право на життя, і держави забезпечують у максимально можливій мірі виживання і здоровий розвиток життя дитини.
- кожна дитина з моменту народження має право на ім’я і громадянство.
- у всіх діях судів, установ, які займаються питанням соціального забезпечення, або адміністративних органів першочергова увага приділяється найкращому забезпеченню інтересів дитини.
- переконання дитини підлягають уважному розглядові.
- держава забезпечує здійснення кожною дитиною всіх прав без будь-якої дискримінації або винятку, різниці.
- діти не повинні розлучатись із своїми батьками, за винятком випадків, коли це роблять компетентні органи в інтересах їхнього добробуту.
- держави мають сприяти з’єднанню сімей, дозволяючи в’їзд до країни або виїзд з неї.
- батьки несуть основну відповідальність за виховання дитини, однак держави повинні подавати їм необхідну допомогу і розвивати мережу дитячих закладів.
- держави повинні забезпечувати захист дітей від нанесення їм фізичної або психічної школи і відсутності піклування, включаючи сексуальні зловживання чи експлуатацію.
- держави забезпечують заміну догляду за дітьми без батьків. Процес усиновлення має ретельним чином регулюватися, і повинні бути підписані міжнародні угоди, щоб були передбачені гарантією і забезпечено юридичний порядок у тому випадку, коли названі батьки хочуть вивести дитину з країни, де вона народилася.
- неповнолітні діти мають право на спеціальне поводження, навчання і піклування.
- дитина має право на користування найбільш сучасними послугами системи охорони здоров’я. Держава повинна охопити нею всіх дітей, приділяючи при цьому першочергову увагу профілактичним заходам, пропаганді медичних знань і скороченню дитячої смертності.
- початкова освіта має бути безкоштовною і обов’язковою.
- шкільна дисципліна повинна підтримуватися за допомогою методів, що втілюють повагу людської гідності дитини. Освіта має готувати дитину до життя у дусі розуміння, миру, терпимості.
- діти повинні мати час на відпочинок та гру й однакові можливості займатися культурною та творчою діяльністю.
- держави повинні захищати дитину від економічної експлуатації і роботи, яка може перешкоджати отримати освіту або завдати шкоди її здоров’ю та добробуту.

- держави повинні захищати дітей від незаконного вживання наркотичних засобів, залучення їх до виробництва або торгівлі такими засобами.
- необхідно докласти усіх зусиль для відвернення викрадення дітей і торгівлі ними.
- по життєве ув'язнення не призначаються на злочин, вчинений особами до 18 років.
- діти повинні утримуватися під вартою окремо від дорослих; вони не повинні піддаватися тортурам або суворому чи принижуючому гідність поводженню.
- жодна дитина, яка не досягла п'ятнадцятирічного віку не повинна брати участь у воєнних діях; під час збройних конфліктів дітям повинен бути забезпечений спеціальних захист.
- діти, що належать до національних меншин і корінних народів, мають вільно користуватися власною культурою релігією та мовою.
- дітям, яким було завдано шкоду, внаслідок поганого поводження, зневажання або утримання їх під вартою, повинен бути забезпечений необхідний догляд або професійна підготовка для відновлення їхнього здоров'я та реабілітації.
- поводження з дітьми, причетними до порушень кримінального законодавства, має сприяти розвитку у дитини почуття гідності і значимості і має бути спрямоване на реінтеграцію у суспільство.
- держави повинні широко інформувати про передбачені конституцією права як дорослих так і дітей.

Порушення прав дитини

Порушення прав дитини в Україні має такі основні прояви:

Застосування щодо дітей різних форм насильства в період їх перебування поза сім'єю і школи. В основному сторін вуличного середовища:

- перевищення батьками меж своїх законних прав по відношенню до власних дітей;
- нехтування батьківськими обов'язками;
- незаконний вивіз дітей за межі України під видом усиновлення їх іноземними громадянами;
- антипедагогічні прийоми впливу на дитину в учбових закладах з сторони адміністрації та педагогічного і технічного персоналу;
- порушення встановлених адміністративним та кримінальним законодавством України умов, правил та процедур затримання неповнолітніх та поводження з ними зі сторони правоохоронних органів;
- нехтування встановленими Конвенцією про права дитини правилами утримання дитини в місцях відбуття покарання неповнолітніх;
- відхилення від існуючих нормативних правил техніки безпеки на виробництві при постійному та сезонному залученні неповнолітніх до праці;

- порушення соціальних прав дитини, що виражаються у відсутності належних умов для відпочинку, лікування, покращення житлових умов для більшості дітей з малозабезпечених родин;
- формальне ставлення, а в багатьох випадках явний опір із сторони адміністрації шкіл, педагогів до утворення учнівських організацій в школі;
- відсутність достатньої кількості підручників, навчальних посібників, теле-радіо передач, спеціальної літератури які доступно розкривали б підліткам та їхнім батькам знання про права дитини в Україні і в світі. Обмеженість такої інформації є порушенням права на обізнаність молодшої людини з важливими питаннями, що стосується її особисто і суспільства в цілому.

Приклад порушення прав дитини

Журналом “Більд” (ФРН) 10 квітня 1995 року було вміщено наступну інформацію: “Суданське прикордонне місто Шенді відоме, як міжнародний центр сучасної работоргівлі, тут цей еквівалент 90DM можна придбати юного раба або рабіню. Основна маса покупців прибуває з Лівії, Чада, і країн Перської затоки. В цих державах суданські раби використовуються як дешева робоча сила і об’єкти сексуальної експлуатації, половина з них діти. Ті, на кого не знайшлося покупців, служать живими “банками крові” для поранених солдат північно-суданських військових формувань”.

Етапи вироблення міжнародними співтовариствами документів, що визначають права дитини.

1871 рік – лікарське товариство штату Нью-Йорк вперше в світі в одній із своїх резолюцій визнало юридичне право новонародженої дитини на захист та допомогу.

1900 рік – в місті Чикаго утворено першу в світі окремо судову інстанцію для неповнолітніх.

1913 рік – перший міжнародний конгрес опіки над дитиною. У рішенні цього всесвітнього форуму міститься заклик до утворення міжнародного товариства у справах опіки над дитиною.

1915 рік – вперше в світі в Норвегії законодавчо встановлена рівність у правах шлюбних і позашлюбних дітей.

1920 рік – шляхом об’єднання представників Червоного Хреста (Женева), комітету допомоги дітям (Верн) і товариство порятунку дітей (Лондон) створено міжнародну опіку допомоги дітям.

1923 рік – видання міжнародною спілкою допомоги дітям Декларація прав дитини.

1959 рік – видання Декларації прав дитини ООН.

1989 рік – оголошення прийняття ООН Конвенції про права дитини.

1990 рік – нарада при ООН на найвищому рівні в Нью-Йорку, присвячена захисту прав дитини.

Розділ III.

Міжнародні органи із захисту прав людини та дитини.

Комісії з прав людини.

У багатьох країнах спеціальні комісії були створені для забезпечення ефективного застосовування законів і положень, які стосуються захисту прав людини.

Більшість комісій діє не залежно від інших державних органів, хоча вони можуть мати обов'язки регулярно звітувати перед законодавчими органами.

Оскільки комісії є незалежними, до їхнього складу, як правило, входять представники різних верств населення, для яких є характерним особлива зацікавленість, знання і досвід у галузі прав людини. В кожній країні можуть існувати власні вимоги чи обмеження при виборі членів, наприклад, квоти для кількості представників чи кандидатів від різних професійних категорій, політичних партій чи місцевостей.

Комісія з прав людини займається головним чином захистом громадян від дискримінації, а також захисту громадських чи інших прав людини. Функції і повноваження конкретної комісії чітко визначаються законодавчим актом чи декретом, на підставі якого вона створюється. Ці закони чи декрети існують також для визначення коло відання комісії, оскільки визначаються ті види поведінки дискримінаційного чи насильницького характеру, які вона має право розслідувати. Одні комісії займаються розглядом випадків передбачуваного порушення будь-якого права, визнаного в Конституції, інші можуть мати можливість розглядати випадки дискримінації, яка базується на різних ознаках, таких як: раса, колір шкіри, релігія, стать, етнічне чи національне походження, інвалідність, соціальний стан, сексуальна орієнтація, політичні переконання, майнове становище.

Як правило, комісії з прав людини не правочинні ухвалювати постанови, які є обов'язковими з правової точки зору для сторін у позові. Однак це не означає, що запропоновані ними заходи щодо врегулювання чи відповідного виправлення становище можна ігнорувати. В деяких випадках спеціальний суд слухає і визначає спірні питання неврегульованого позову. У випадку відсутності спеціального суду комісії можуть передавати неврегульовані позови звичайні суди для винесення остаточної і обов'язкової постанови.

Ще одна важлива функція комісії з прав людини полягає у тому, що комісії систематично оглядають політику уряду в галузі прав людини з метою виявлення упущень у дотриманні прав людини і пропозиції засобів щодо їх усунення. Комісії з прав людини можуть також стежити за дотриманням даною державою власних і міжнародних законів у галузі прав людини і, в міру необхідності, пропагандувати зміни. Комісії також мають право відкривати розслідування від свого імені.

Здійснення прав людини може бути досягнуто включно при допомозі заходів законодавчого і адміністративного характеру.

Комітет прав дитини.

Комітет прав дитини у складі десяти експертів є організатором постійного діалогу між усіма сторонами, які вступають за заохочення прав дитини. Його засідання є міжнародними формами для обміну думками, де чимало організацій допомагають Комітету у питаннях.

- виявлення факторів, що створюють загрозу добробуту дітей світу;
- пошук практичного розв'язання конкретних проблем;
- мобілізація необхідних для її вирішення людських та фінансових ресурсів;
- підвищення рівня поінформованості громадськості і її готовності домагатися захисту й заохочення прав дитини.

Комітет має право санкціонувати проведення спеціальних досліджень у галузі прав дитини.

ВИСНОВКИ

У кожної дитини, як і кожної людини, є свої права. Ніхто не має права порушувати права людини, адже це не буде надавати їй можливості існувати і розвиватися як особистість. Відповідно і діти мають дотримуватися всіх встановлених державою норм поведінки. Кожна дитина має невід'ємні і невідчужувані права, це зокрема моральні права, що походять із людської природи ; ці права мають також юридичну сутність, що міститься в законодавчих документах.

Кожне суспільство, що поважає себе, зобов'язане спостерігати за тим, щоб права дитини не порушувались, як і загалом права усіх людей.

Адже діти – це майбутнє.

На превеликий жаль, як часто трапляється так, що батьки знущаються над своїми дітьми, прикладаючи фізичну силу до їх виховання, коли насправді батьки покликані захищати своїх дітей. У дитини, над якою знущались , посміхались, принижували морально, ще у дитинстві можуть з'явитися певні комплекси, котрі у подальшому майбутньому можуть стати певною стіною у нормальному розвитку людини. У такої дитини часто бувають депресії, можуть ще з дитинства зародитись у ній злість, ненависть та бажання помсти навколишнім. У такому випадку така дитина у подальшому її житті може стати ворогом для суспільства. Кожна людина і кожна дитина має знати про свої права та їх захист, а держава в свою чергу має як належно проінформувати їх про це!

Список використаної літератури

1. Права людини .Національні установи, які займаються захистом і заохоченням прав людини.
2. Права людини. Права дитини.
3. Словник по правах людини.
4. Європейська Конвенція з права людини.
5. Всеукраїнський комітет з прав захисту дітей.
6. Права дитини. Підручник для 10-11 класів.
7. Генеральна асамблея ООН. Декларація прав дитини
8. Додаткова інформація.